

„Аз съм ЧОВЕКЪТ“

(Есе)

Всеки човек на тази планета е неповторим. Различаваме се един от друг по външен вид, характер, поведение, но все пак има определени черти, по които си приличаме, като те могат да се проявят или да останат скрити вътре в нас. Инстинкт, който е присъщ по природа на всички хора, е агресията. Много учените са на мнение, че в естественото си състояние човекът е звяр, чиито инстинкти към агресивност могат да се намалят или „обуздаят“ само с прилагането на мерки за опазване на обществения ред.

Докато търсих информация за това какво всъщност представлява агресията, в мен се породиха куп въпроси - Щом според повечето учени агресивността е вроден инстинкт, то тя би следвало да доведе до нещо хубаво? Но защо този инстинкт трябва да бъде „обуздан“, може ли да бъде причина за лоши последици? Агресивността проява на сила ли е, или трябва да бъде считана за слабост? В следващите редове ще се опитам да отговоря на тези въпроси, изникнали в моето съзнание.

Ежедневието ни е много натоварено и всеки един от нас бърза, за да свърши навреме със своите задълженията и да изпълни поставените цели. Често напрегнатият ден включва моменти, в които се налага да разрешим даден конфликт с някого. За жалост, понякога, това се оказва нелека задача и в някои от нас се пораждаат чувства на гняв, негодувание, дори вина, пораждащи агресивни действия. Проявата на агресия може да бъде тълкувана по многобройни начини. Но за мен тя е израз на слабост, защото в повечето случаи това агресивно поведение води до необратими последици.

Най-често решенията, които се взимат, действията, които се извършват по време на афект, са спонтанни и никой от нас не се замисля за последиците, които могат да се породят от агресивното състояние, което ни е завладяло, и за грешните постъпки, които не могат да бъдат поправени. Ние, хората, нямаме представа как нашето агресивно поведение – дали психическо, или физическо, може да повлияе на отсрещния.

Моля, прочете с особено внимание следните редове:

„Аз съм ЧОВЕКЪТ, който мачкаше за забавление.

Аз съм ЧОВЕКЪТ, от твоето поколение.

Аз съм ЧОВЕКЪТ, чието име не знаеш.

Аз съм ЧОВЕКЪТ, за когото нехаеш.

Ти мислиш, че е готино да си свиреш?

Но и аз съм ЧОВЕК, като теб!“

Сигурно се питате кой е авторът на тези стихове? Някой от познатите поети, написал стотици творби? Всъщност това са думи на Лора Граймс – едно 14-годишно момиче от Бристъл, Великобритания. А това, което прочетохте, е само част от

стихотворението ѝ, озаглавено „Аз съм ЧОВЕКЪТ“. Но какво е накарало това 14-годишно дете да напише тези редове?

Лора Граймс е момиче, което отнема живота си поради системен тормоз, който получава от връстниците си. В предсмъртното си писмо оставя това стихотворение, за да бъде прочетено на погребението ѝ. Тя губи живота си, но оставя послание. Послание, което казва много. Думи, претворени в изкуство, над които трябва да се замислим. Стихове, които докосват, но написани с много болка и тъга.

Затворих очи, сълзи се стекоха по бузите ми, поех дълбоко въздух и множество мисли нахлуха в съзнанието ми. Когато нараняваме словесно или физически някого, осъзнаваме ли, че нашето агресивно поведение може да доведе дори и до най-лошото - да бъде причина за фатален край? Замисляме ли се колко често попадаме в ситуация, в която ние самите сме агресори? Усещаме ли, че от хора, използващи агресия, можем да се превърнем в убийци? Защо толерираме поведение, което нанася вреда или наранява другите? А вие били ли сте, дори и веднъж, на мястото на тези 14-годишни хлапета? Или попадали ли сте в ситуация, в която се е намирала Лора? Били ли сте свидетел на прояви на агресия? А как сте реагирали на това?

Да, агресията е навсякъде, едва ли ще може да бъде премахната с магическа пръчка, но всеки един от нас трябва да се научи да я контролира или да ѝ противодейства. Бъди човек, който се усмихва широко, дори да е в безизходица, човек, който не с агресия решава проблемите си, а с разум, добродушие и най-вече сърце! Нека бъдем хора, а не зверове!